

Gennem vedtagelse af et ændringsforslag blev en tidligere formuleret konventionsbestemmelse modificeret således, at det enkelte medlemsland skal fastsætte, på hvilke vilkår perioder, i hvilke lønmodtageren er arbejdsudygtig på grund af sygdom eller tilskadekomst, skal kunne afbryde den årlige minimumsferie med løn.

Ifølge et andet af konferencekomiteens vedtagne ændringsforslag skal den del af ferien, der skal gives i sammenhæng (dvs. 2 uger medmindre anden aftale indgås) holdes inden for en periode af 1 år og resten af ferien inden for en periode af 18 måneder regnet fra optjeningsårets udløb.

Efter konferencekomiteens vedtagelse blev der yderligere i konventionen indsat en bestemmelse, hvorefter der af det enkelte medlemsland vil kunne fastsættes særegler med henblik på tilfælde, hvor lønmodtageren i strid med det med ferien tilstræbte formål under ferien påtager sig lønnet-beskæftigelse.

Fra arbejdsgivergruppens side blev der ved afgivelsen af konferencekomiteens rapport givet udtryk for, at gruppen i forbindelse med sagens behandling i konferencens plenum ville stemme imod konventionsforslaget.

Ved den endelige afstemning i plenum blev konventionsforslaget vedtaget med 213 stemmer for, 62 stemmer imod, medens 62 undlod at stemme. For de skandinaviske landes vedkommende stemte samtlige regerings- og arbejderrepræsentanter for konventionen, medens arbejdsgiverrepræsentanterne stemte imod.

Resolutionsforslaget angående ferie med hyre for søfolk blev vedtaget uden afstemning.

Konventionens og resolutionens tekst i dansk oversættelse er optaget i denne beretning i bilag 1, side 22-25.

5. Fastsættelse af mindstelønninger og beslægtede problemer, med særligt henblik på udviklingslandene.

(2. behandling).

Ved 1. behandling på arbejdskonferencen i 1969, hvorom henvises til beretningen for det nævnte år, blev der vedtaget konklusioner, og arbejdsbureauet havde på grundlag heraf og efter indhentede udtalelser hos medlemslandene udarbejdet en ny rapport, som indeholdt forslag til en konvention og en henstilling.

Komiteen var enig i at lægge disse 2 forslag til grund for den videre diskussion. Medlemmerne af fagforeningsgruppen og flertallet af regeringsmedlemmerne var indstillet på en gennemførelse af begge de nævnte instrumenter, medens arbejdsgivermedlemmerne ville have foretrukket alene en henstilling.

Der viste sig under drøftelserne at være gode muligheder for kompromisløsninger, hvilket ikke mindst gjaldt spørgsmålene om området for anvendelse af mindstelønsprikket, kollektive forhandlingers betydning for og sammenhæng med fastsættelse af mindstelønninger, kriterier for fastsættelse af mindstelønninger og følger af tilsidesættelse af bestemmelser om mindstelønninger.

Med hensyn til området for ordningen hed det i den foreslåede konventionstekst, at mindstelønsordningen skulle omfatte alle lønmodtagergrupper, hvis beskæftigelsesvilkår er af en sådan art, at det vil være rimeligt at lade dem være omfattet af ordningen. Nogle af komitémedlemmerne fandt denne formulering for vag og foreslog, at konventionen skulle dække et større område. Komiteen foretrak dog den foreslåede tekst som værende mere fleksibel.

Der var i komiteen almindelig enighed om, at kollektive forhandlinger burde spille den vigtigste rolle ved lønfastsættelsen, og der blev som følge heraf i preambelen til henstillingen indsat en bestemmelse, der understreger, at fastsættelse af mindstelønninger ikke må påvirke muligheden for højere lønninger, opnået ved frie kollektive forhandlinger.

Den nærmere afgrænsning af kriterierne for fastsættelse af mindstelønninger var genstand for megen debat. Efter den endelige udformning i konventionens artikel 3 skal der ved fastsættelsen af mindstelønningernes størrelse tages hensyn til arbejdernes og deres families behov, set i lyset af det almindelige lønniveau, leveomkostningerne, sociale ydelser og deres levestandard i forhold til andre samfundsgrupper; endvidere økonomiske faktorer, herunder kravene til økonomisk udvikling, produktivitetens samt